

РЕШЕНИЕ

№ 10739

гр. София, 21.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20221110169840 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Предявени са искове по чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че К. П. С. дължи на „Т.С.“ЕАД сумата 2167,30 лева за главница- цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01/05/2018-30/04/2021г., сумата 382,94 лева - мораторна лихва за периода 16/10/2019-28/07/2022г.; сумата 28,22 лева за главница- цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01/07/2019-30/04/2021г., сумата 5,63 лева - мораторна лихва за периода 31/08/2019-28/07/2022 г.; ведно със законна лихва върху главниците от 10.08.2022 г. до окончателното им изплащане; а Я. П. С. дължи на „Т.С.“ ЕАД сумата 2167,30 лева за главница- цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01/05/2018- 30/04/2021г., сумата 382,94 лева - мораторна лихва за периода 16/10/2019-28/07/2022г.; сумата 28,22 лева за главница- цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01/07/2019- 30/04/2021г., сумата 5,63 лева - мораторна лихва за периода 31/08/2019- 28/07/2022 г.; ведно със законна лихва върху главниците от 10.08.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №43243/2022 г., СРС.

Твърденията на ищеца са, че по силата на договорно правоотношение по общи условия, приети по реда на чл. 150 от ЗЕ, доставял до процесния имот топлинна енергия за исковия период, чиято стойност не била платена в предвидените срокове от ответника като клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от ЗЕ. Претендира право на обезщетение по чл.86 ЗЗД. Прави искане по чл. 219 от ГПК.

Ответната страна оспорва исковете по основание - няма облигационна връзка, в т.ч. отв. Я. С. се отказал от наследството на Йовка С.. Акцесорните вземания са неизскуеми. Навежда възражение за изтекла погасителна давност. Не спори, че не са извършени плащания и стойност на доставката, респ. предявения размер на исковете.

Третото лице-помагач на страна на ищеца „Бруната“ ООД не взима становище.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На осн. чл. 146, ал. 1, т. 3-4 от ГПК, прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване е, че стойността на доставката на топлинна енергия и услуга дялово разпределение, както и лихвите за забава, са в размер на предявения иск; не са извършвани плащания за процесните вземания.

От Заповед №РД41-1459/28.09.1987 г. на СНС-ИК се установява, че на осн. чл. 100 от ЗТСУ (отм.) ап. 61 е определен като обезщетение на П.М. С. и Й.М. С..

От удостоверение за наследници на П.М. С. от 21.05.2002 г., издадено от Столична Община, се установява, че починал на 01.05.1999 г. и оставил за наследници съпруга Й.М. С. и деца К. П. С. и Я. П. С.. Видно от удостоверение за наследници на Й.М. С. от 09.05.2023 г., издадено от Столична Община, е починала на 16.05.2022 г. е оставила наследник по закон – К. П. С. и Я. П. С.. Изложеното обосновава правен извод, че наследството на П. и Й. С.и, вкл. правото на собственост върху процесното жилище, при условията на чл. 5 и сл. от ЗН, е преминало в патримониума на децата им, които поначало наследяват при равни квоти правата и задълженията на наследодателя.

От съдебно удостоверение на Софийския районен съд се изяснява, че на 27.06.2022 г. е вписан в особената книга на съда по чл. 49 от ЗН отказ на Я. С. от наследството, оставено му от Й.М. С.. Отказът от наследство не е оспорен по реда на чл. 26 от ЗЗД и чл. 56 от ЗН, поради което същият е породил действие, считано от датата на откриване наследството – 16.05.2022 г. Поради това исковите претенции спрямо отв. Я. С. се явяват изцяло неоснователни поради липса на наследствено правоотношение, по силата на което да отговаря за задълженията на Йовка С..

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. В тази насока са и разясненията, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „(с)обствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената й.“ Следователно качеството потребител на топлинна енергия се свързва поначало с принадлежността на вещно право на собственост върху имота. Сключването на писмен договор не е условие за възникване на облигационната връзка– арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, а изрично писмено изявление на потребителя за приемането на ОУ законът не въвежда като условие за възникване на правоотношението. Не се твърди и доказва изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - ответник (наследодателят) да е упражнил възражение срещу ОУ в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Съдът намира, че между отв. К. С., една страна, и ищеца-от друга, е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия, като тя отговаря за неплатените от наследодателя й суми за доставка на топлинна енергия, а с оглед на диспозитивното начало в процеса – не повече от размера на предявените икове. Няма правно значение дали реално е ползвала имота и фактически е обитавал, защото съобразно приложимото право е достатъчно да бъде установено, че това лице е собственик/съсобственик на имота и липсва сключен индивидуален договор за продажба на топлинна енергия с трето лице-титуляр на облигационно право на ползване през процесния период.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на

общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ). Клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ, и дължат плащането ѝ. В този смисъл са разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С-708/17 и С-725/17 на СЕС, за това, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Страните не спорят по размера на иска, респ. стойността на доставка на топлинна енергия за имота.

Искът за установяване на съществуване на правото на парично вземане, удостоверено в заповед за изпълнение, съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК се счита предявен от датата на подаването на искова молба, което е сторено на 10.08.2022 г. На основание чл. 116, б. „б” от ЗЗД, считано от тази дата спират да текат давностните срокове. Съгласно чл. 111, б. „в” от ЗЗД, правото на парично периодично вземане, каквото е това на топлофикационното дружество, съгласно Тълкувателно решение №2/2013г. на ВКС, както и вземането за лихва, се погасява с изтичането на тригодишна давност. Претендират се парични вземания за главници за периода за периода 01.05.2018-30.04.2021 г. и погасени по давност ще са изискуеми парични вземания преди три години назад от датата на предявяване на исковата молба (чл. 114, ал. 1 от ЗЗД) – преди 10.08.2019 г. Приложими след 11.08.2016 г. са Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, които публикувани на 11.07.2016 г. във в. Монитор (вж. ОУ на л.60 от делото) са влезли в сила на 11.08.2016 г., съгласно чл. 150, ал. 2 от ЗЕ. Според чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на паричното вземане за цена на топлинна енергия се определя според правилата в ОУ при прогнозни сметки. Тъй като в чл. 33, ал. 1, във вр. чл.32, ал.1 от ОУ е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставена топлинна енергия ежемесечно – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, тези парични задължения стават изискуеми на 45-то число, следващо месеца, за който са дължими, и от този момент започва да тече погасителната давност. Предвид това покрито е с давностен срок вземането за главница за периода 01.05.2018-31.05.2019 г.

Съдът, като взе предвид, че страните не спорят по размера на паричните вземания и приетите и неоспорени писмени доказателства, намира, че непокрито с давностен срок е вземането за главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия, за периода 01.06.2019-30.04.2021 г. за сумата в размер 3133,89 лв., определен от съда съобразно правомощието му по чл. 162 от ГПК. От отв. С. се претендира задължението до размер ½ от 3133,89 лв. или искът за главница срещу нея е основателен за сумата 1566,95 лв., а до пълния предявен размер и период подлежи на отхвърляне.

Съобразно приложените Общи условия от 2016 г., а именно чл. 33, ал. 1 и ал. 4 от продавачът начислява лихва за забава само върху задълженията по чл. 32, ал. 3, съответно само върху сумите по изравнителните сметки, които съгласно чл. 33, ал. 2 от общите условия следва да бъдат заплатени в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят, за което вещото лице по ССЧЕ представя изчисления в табличен вид с период и размер дължимите суми. Ответникът не твърди и не доказва да е погасил в срок паричното вземане за главница за цена на доставка на топлинна енергия, поради което ищецът има право на обезщетение за забавено изпълнение за непогасената главница за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020-28.07.2022 г. размер 296,87 лв., определен от съда на осн. чл. 162 от ГПК след прилагане на служебен лихвен калкулатор, като за останалата част по размер и период акцесорната претенция подлежи на отхвърляне.

Съгласно чл. 139, ал. 2 от ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия между клиентите в сгради-етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. Съгласно чл. 149б,

ал. 3 ЗЕ услугата дялово разпределение се извършва от и за сметка на доставчика на топлинна енергия или по сключен от него договор с лице, регистрирано по реда на чл. 139а, вкл. в хипотезата на чл. 139б от ЗЕ (когато клиентите в сграда - етажна собственост са избрали лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение) като сумите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на продавача- чл. 36 от ОУ. От представените писмени доказателства, вкл. от третото лице-помагач главни и индивидуални отчети, се установява, че са предоставени услуги за дялово разпределение, за които отв. С. дължи сумата 28,22 лв. за периода 01.07.2019-30.04.2021, доколкото това вземане не е покрито с давностен срок.

Неоснователен е и следва да бъде отхвърлен иска за мораторна лихва за неплатена услуга дялово разпределение. По арг. от чл. 36, ал. 2 от ОУ не се установява уреден ред и начин за заплащане на услугата, което касае и въпросът с изпадането в забава при неточно изпълнение в темпорален аспект. Освен това, не се представя и покана до длъжника за плащане, поради което правото на парично вземане съдът приема, че не е възникнало.

Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -10.08.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК, ищецът има право на съдебни разноски по отношение на отв. С.. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. Ищецът има право на разноски, съразмерно на уважената част от искове, за сумата общо 130,59 лв. за исково и заповедно производство - платени държавни такси и възнаграждение на юрисконсулт, като последното е определено от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът трябва да заплати на ответната страната сторените съдебни разноски за платено адвокатско възнаграждение - сумата 400 лв., на която има право отв. Я. С., тъй като от представените договор за правна помощ и платежен документ се доказва, че разноската е заплатена само от него, съответно на отв. К. С. разноски не се присъждат.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че К. П. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 1566,95 лева – главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в *****, за периода 01.06.2019-30.04.2021 г., и сумата 296,87 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2020-28.07.2022 г.; сумата 28,22 лева – главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.07.2019-30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху главниците, считано от 10.08.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №43243/2022 г. по описа на СРС; като иска за главница за цена на доставена топлинна енергия над уважения размер от 1566,95 лева до пълния предявен размер от 2167,30 лева и за периода 01.05.2018-31.05.2019 г., иска за мораторна лихва над уважения размер от 296,87 лева до пълния предявен размер от 382,94 лева и за периода 16.10.2019-14.09.2020 г., и иска за мораторна лихва за сумата 5,63 лева за периода 31.08.2019-28.07.2022 г., начислена върху главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.07.2019-30.04.2021г. – ОТХВЪРЛЯ.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК искове с правно основание чл. 200 от ЗЗД, вр. чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, от „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: ***** , срещу Я. П. С., с ЕГН:***** , с адрес: ***** , за признаване за установено, че Я. П. С., с ЕГН:***** , дължи на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:***** , сумата 2167,30 лева – главница, представляваща цена на доставка на топлинна енергия за имот в ***** бл.382, вх.Б, ет.8, ап.61, за периода 01.05.2018- 30.04.2021г., сумата 382,94 лева – мораторна лихва за периода 16.10.2019-28.07.2022г.; сумата 28,22 лева – главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.07.2019-30.04.2021 г., сумата 5,63 лева – мораторна лихва за периода 31.08.2019-28.07.2022 г.; ведно със законна лихва върху главниците от 10.08.2022 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №43243/2022 г., СРС.

ОСЪЖДА К. П. С., с ЕГН:***** , с адрес: ***** , да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:***** , със седалище и адрес на управление: ***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 130,59 лева – съдебни разноси по ч. гр. дело №43243/2022 г. и по гр. дело №69840/2022 г., и двете по описа на СРС.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК:***** , със седалище и адрес на управление: ***** , да заплати на Я. П. С., с ЕГН:***** , с адрес: ***** , на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 400,00 лева – съдебни разноси по гр. дело №69840/2022 г. по описа на СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Бруната“ ООД на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____